

Білошицька О.М.

бакалавр,

Київський університет імені Бориса Грінченка

ЛІРИЧНИЙ ПЕЙЗАЖ В УКРАЇНСЬКОМУ МИСТЕЦТВІ ПЕРІОДУ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ

Українській пейзаж є одним з най розповсюджених жанрів як місцевих живописців так і закордонних, неодноразово до природи нашого краю звертались: Світославський С.І., Василівський С.І., Орловській В.Д., Крижицький К.Я., Левітан І.І., Кримов М.П., у роботах живописців підкреслено уяву художнього твору, яка є одним з найголовніших засобів, що дозволяє висловити людині навколишній світ та місцевість яка нас оточує. Зображуючи художній образ природи в своїх роботах, художники також намагаються передати духовно-філософський та моральний зміст виконаного твору [1, с. 27].

Пейзаж – жанр в образотворчому мистецтві, в якому об'єктом зображення є природа. Пейзажем називають також окремий твір цього жанру. Як самостійний різновид образотворчого мистецтва пейзаж виник у китайському мистецтві, китайському живописі [5].

Пейзажу часто відводять другорядну роль по відношенню до сюжету, але вже у творах минулих епох продемонстровано, як входить природа в людську свідомість, перетворюючись у символ, ліричний роздум або тривожне попередження.

Пейзажі бувають співзвучні музиці, поезії. Наприклад ліричний пейзаж (пейзаж настрою). Прагнення знайти в різних станах природи відповідність людським переживанням і настроям додало пейзажу ліричного забарвлення. Почуття туги, смутку, безнадії або тихої радості знаходять своє відображення в пейзажі настрою. За допомогою робіт художники можуть передавати свої переживання, настрої, погляди. Вони поглиблено досліджують життя природи, розглядають її образи як матеріал для створення картин. У практиці образотворчого мистецтва вважається, що саме пейзаж із його невичерпним багатством колориту і різноманітністю форм живої природи дарує художникам особливі можливості для демонстрації власної майстерності [4].

З часів виокремлення пейзажу у самостійний жанр, він завжди виділявся з-поміж інших живописних жанрів і користувався особливою прихильністю поціновувачів мистецтва. Впродовж століть людина милувалася неповторною красою оточуючого світу і намагалася передати свої враження й почуття в художніх образах.

Історії українського мистецтва ХІХ – початку ХХ сторіччя позначена таким розмаїттям високих художніх досягнень та видатних імен, що поправу може вважатися золотою добою. Багатовікові художні традиції народу формували національну самобутність українського живопису тієї епохи, оволодіння надбаннями інших культур сучасності – визначали його адекватність загально мистецьким процесам [3].

В українському мистецтві з середини ХІХ ст. пейзаж стає одним з найпопулярніших жанрів, що сприяв створенню національного пейзажу, динамічному розвитку нових тенденцій, спрямованих на новаторський пошук втілення реального середовища. За останні два століття з-під пензля талановитих українських живописців з'явилося чимало шедеврів у пейзажному жанрі, які значно збагатили світове мистецтво.

Українські художники бачили красу рідної природи не у виняткових її краєвидах, а в самих звичайних буденних мотивах, близьких і зрозумілих кожній людині. Природа України постає в творах українських пейзажистів у всій своїй неповторній красі. Поетизуючи рідну природу, українські митці пробуджували тим самим у своїх співвітчизників любов до рідного краю, почуття патріотизму. Пейзажний жанр в мистецтві передвижників став таким же пріоритетним, як і побутовий. Зображуючи природу, художники втілювали не просто певний пейзажний мотив в свої твори – вони створювали образ батьківщини, в усій національній самобутності її характерних рис [2].

Українські пейзажисти Світославський С.І., Василіцький С.І., Орловський В.Д., Крижицький К.Я., багато працювали над своєю майстерністю, оволодівали принципами пленеру. Саме робота на пленері допомагали їм передати не предметний світ природи, а й повітря, сонячне та місячне сяйво. Особливо митцям подобалось зображувати природу в її перехідних станах – в період її весняного пробудження чи осіннього прив'ядання, під час сходу, або заходу сонця, до та після дощу. Природа, як відомо, не містить художнього смислу, його привносить у неї людина.

Список використаних джерел:

1. Жаборюк А.А. Український живопис останньої третини ХІХ – початку ХХ століття. К. – Одеса, 1990. С. 27.
2. Зоряна Лильо-Откович. Український пейзажний живопис ХІХ – початку ХХ сторіччя [Текст] : [альбом] / З. Лильо-Откович. – К. : Балтія-Друк, 2007. – 119 с.: іл.
3. Український живопис ХІХ – початку ХХ століття. URL: <http://namu.kiev.ua/ua/about/collections/painting1/1.html>
4. Жанри живопису. URL: https://studopedia.su/16_180872_zhanri-zhivopisu.html
5. Пейзаж. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B5%D0%B9%D0%B7%D0%B0%D0%B6>

Борин Д.В.

студент,

Національний технічний університет нафти й газу

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОСТОРУ СТУДЕНТСЬКОГО ГУРТОЖИТКУ ЯК ФАКТОР УСПІШНОЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У світі не існує єдиних стандартів для студентських гуртожитків, тому вони сильно відрізняються один від одного: в одних випадках це звичайні житлові блоки по типу багатоквартирних будинків з кімнатами, розрахованими на